

La Passió i la Raó

Els polítics de Madrid es destapen a València

Joaquín Almunia durant la reunió amb els directors provincials

/ Jesús Ciscar

Deu ser cosa del clima, o de l'ambient pre-faller o de l'aigua, que, com tothom sap, porta moltíssima calç. El bo i cert és que, quan els polítics de Madrid s'acosten a València, els dona per soltar-se els cabells. L'avorriment de la vida política local, molt tènuament il·luminat per alguna moguda blavera com la de dijous de la setmana passada en la Universitat, es veu compensat per les cosetes que vénen a contar-nos els polítics de Madrid.

També s'hi podria al·legar que allò de les falsificacions del cens socialista de Vilamarxant no estava gens malament. No, efecti-

vament, més val això que res. Però és un problema de distribució per matèries. Hi ha molts que pensen que és una cosa més pròpia de les pàgines de successos i que, en realitat, el que passa és que el misteriós vampir de Vilamarxant, del qual parlava fa poc un periòdic particularment interessat, igualment, pels successos, era, en realitat, el secretari local del PSOE.

El cas és que si la setmana d'abans Múgica, Obiols i Leguina, feren bullir la festa, la passada va ser el torn de Santiago Carrillo, Almunia i Camacho. Davant d'un cafè amb llet, en un restaurant cafeteria proper a la seu del carrillista Comitè Central del PC-

PV, Carrillo tirà al dret, i va dir que això de Ceuta i Melilla es negociarà conjuntament amb l'assumpte de Gibraltar.

I que a Espanya manen més els americans que el govern. Afirmació aquesta

nitza cada setmana en La Moncloa.

Durant el dinar, davant una amanida d'angules i un arròs al forn, emparat en l'*off the record*, soltà més la llengua. En el cafè, amb el micròfon obert, allò ja era molt més distint. Va dir que aquest serà un bon any per a la creació de col·locacions, però es va negar a donar-ne cap xifra. Algú, amb una pregunta, li va cedir la resposta ben fàcil: «l'experiència ensenya que no és bo donar xifres».

Com l'experiència també ensenya que no és bo dir que eixirem de l'OTAN. I perquè, potser, ensenya també que, com deia Carrillo, el govern d'Espanya, en alguns temes, mana més aviat poc, perquè sembla que són competències exclusives dels Estats Units i que hi ha fortes dificultats de transferències.

Però, tornant al ministre, va demostrar estar ben poc assabentat del que passa al País Valencià. ¿Unión Valenciana? ¿Ahí es donde está Albiñana?, preguntà. «No, señor ministro, ben bé al contrari». «Ya», respongué Almunia sense acabar d'assabentar-se'n.

L'endemà, Marcelino Camacho parlava davant els periodistes, igual que Carrillo, a l'hora del cafè amb llet. Va parlar durant mitja hora seguida, sense esperar les preguntes. Es va mostrar molt preocupat per allò dels espies americans i la fàbrica de xips de l'ATT, que potser serà instal·lada a Espanya.

Demanà enèrgicament que el govern retire el *placet* a l'ambaixador americà Thomas Enders. Difícil serà això si, com va dir el mateix Carrillo el dia anterior, a Espanya manen més els americans que el govern que presideix Felipe González.

que no revela res que no siga conegut.

Carrillo puntualitzava que Felipe González no és en realitat lliure per a fer allò que pensa i vol en el tema OTAN, i que, per això precisament, ens conta la història del cor i el cervell. La passió i la raó, doncs. O, inclús, si voleu, Eros i Thanatos. Carrillo cavalcava els camins de la passió i parlava sense mossegar-se els llavis.

Almunia, unes hores després, en un restaurant de la plaça del País Valencià, no deixava de dir coses d'interès. Però ho deia tot a poc a poc, ben amarrat el cervell i ben lluny del cor, com li mana el seu president del govern en les meditacions ètiques que orga-